

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 4 octombrie 2008

de Ewald Frank

Fiți bineveniți în Numele scump al Domnului nostru! [Fr. Frank transmite salutări] Fratele Mueller a spus în rugăciune un lucru care mi-a atins inima. Există într-adevăr un mesaj divin pentru fecioarele înțelepte care ascultă ce are Dumnezeu să ne spună în acest timp. În Manilla, am avut o adunare de peste 1000 de oameni. Au fost și 60 de frați slujitori din diferite insule pentru a asculta Cuvântul Domnului și pentru a primi răspunsuri la întrebări. Este minunat că Domnul are slujitori peste tot. Ne bucurăm pentru toți cei care pot încă veni la adunări. Timpurile sunt tot mai scumpe, și nu se vor face mai bune. În ultimul week-end am avut două adunări minunate în Graz, Austria, în limba engleză. Săptămâna trecută am fost în Zurich și Dumnezeu a dat putere și har pentru vestirea Cuvântului Său. Noi nu luăm acest lucru ca de la sine înțeles, ci îi mulțumim lui Dumnezeu care ne dă întotdeauna Cuvântul Său prin harul Său. În ultima vreme, am observat cum dragostea crește tot mai mult, cum devine tot mai adâncă, părtășia cu Domnul și unii cu alții este tot mai profundă. [Anunț despre vizita în Israel] [Chorusuri]

Așa va fi după ce lupta se încheie. Va fi glorie, bucurie și Dumnezeu ne va șterge orice lacrimă din ochi și vom fi veșnic cu El în fericirea eternă. Pentru început, vrem să aruncăm o privire asupra evenimentelor care au loc în lumea întreagă. O vom face pe scurt și doar pentru a arăta prin aceasta că suntem aproape de sfârșit și că profeția biblică se împlinește în toate sferele. Aș vrea să citesc un cuvânt din prorocul Daniel, capitolul 10.14: *„Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate”*. Eu nu sunt expert în politică sau în economie, dar am găsit ceva în predica *Prima Pecete*, a fratelui Branham. Aș vrea să vă citesc ceva despre lucrurile care au loc acum. *Prima Pecete*, pagina 33 în predica în limba română: „Eu cred că am menționat acest lucru nu demult, în legătură cu situația financiară din Statele Unite. Noi ne plătim datoriile cu impozitele pe care le vom

încasa în următorii 40 de ani. Atât suntem de în urmă. Ați auzit știrile din Washington? Suntem falimentari. Care este cauza? Tot aurul este în tezaur, iar evreii posedă toate obligațiunile ipotecare. Noi știm cine deține marile magazine, iar cele mai mari bogății ale lumii le are Roma. Restul aparține evreilor. Ascultați acum ce mi-a arătat Duhul Sfânt”. Apoi, fratele Branham merge la Daniel 9.27, unde se vorbește despre legământul încheiat în ultima săptămână între Vatican și evrei.

Pe aceeași pagină, se continuă: „În acel timp, acest domnitor va face un legământ cu poporul lui Daniel, cu evreii. Acest lucru va avea loc când Mireasa este răpită. Ea nu îl va vedea”. În altă parte, fratele Branham spune foarte clar că încheierea legământului și Răpirea vor avea loc aproape în același timp. Acum avem ultima parte a acestui citat: „Observați și țineți minte: în ultima săptămână, acest domnitor va face un legământ cu evreii. El face acest legământ din cauza bogățiilor lumii, pentru că biserica romano-catolică și evreii posedă bogățiile lumii”. Încă două citate: „După ce Biserica va fi luată, Roma și evreii vor încheia un legământ. Biblia spune că îl va face cu poporul sfânt. De ce? Această națiune este falimentară și așa este și restul lumii care se bazează pe standardul aurului. Voi o știți. Dacă putem trăi numai prin impozitele din următorii 40 de ani, cum rămâne cu noi? Există doar un lucru care se poate întâmpla: să iei banii și să plătești, dar nu o poți face pentru că aparțin de Wall Street. Dar Wall Street este sub controlul evreilor, iar restul este în Vatican. Evreii au restul, în Wall Street, prin economia mondială”.

Încă un citat: „în momentul când are toți banii lumii sub controlul său, el va rupe legământul cu evreii, cum a spus Daniel, în mijlocul celei de-a șaptezecea săptămâni - Daniel 9.27. Atunci el va deține controlul asupra întregii economii mondiale, asupra comerțului. E un legământ cu lumea, deoarece va avea în mână sa toate bogățiile lumii”. Voi ați auzit cu toții știrile. O spun încă o dată: nu sunt expert nici în politică, nici în economie, dar am înțeles că nu există nicio soluție pentru problemele lumii, nici politic, nici economic. Am citit cuvintele din Daniel 8. Cuvintele din Daniel 8 luminează aceasta. Spunem asta pentru a arăta că nu va mai merge așa multă vreme. Daniel 8.23,24: *„La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustii de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din*

pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenestă”. Așa este scris și așa o trăim acum, în anumită măsură.

Frați și surori, profeția biblică a avansat foarte mult și vedem ce se întâmplă acum în domeniul politic. Trebuie să-ți imaginezi că după Al Doilea Război Mondial a avut loc divizarea Germaniei, a Berlinului, a Europei, și a durat până în 1989. 14 state din fosta Uniune Sovietică și-au obținut independența. În urmă cu câteva zile, NATO a făcut exerciții militare în Armenia, în fața ușii prietenilor noștri din Moscova. Toate acestea vor face ca Rusia, regele nordului [văzut din perspectiva Israelului], să execute o judecată, așa cum a văzut fratele Branham foarte clar și a spus-o dinainte. Asta nu e politică. Eu o spun pe scurt: ce vedem acum, fie în Europa răsăriteană, fie în Orientul Mijlociu, totul, absolut totul se potrivește în profeția biblică a timpului de sfârșit. Ne putem ridica capetele, căci revenirea Domnului nostru este cu adevărat iminentă.

Dați-mi voie să citesc din Matei 24.15, unde Domnul nostru se referea în acel timp, la ceea ce se va întâmpla acum. Matei 24.15: *„De aceea, când veți vedea ,urâciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel, ,așezată în locul sfânt - cine citește să înțeleagă!”*. Apoi ni se spune ce se va întâmpla cu Israel și la ce trebuie să fie atenți, ce trebuie să facă. În Marcu 13, Domnul a spus-o și mai clar. Marcu 13.23: *„Păziți-vă; iată că vi le-am spus toate dinainte”*. În v.14: *„Când veți vedea ,urâciunea pustiirii stând acolo unde nu se cade să fie”*. Ea nu are ce căuta acolo, nu are locul acolo. Totuși, așa cum am citit în Daniel, acest ultim stăpânitor mondial nu va cunoaște nicio limită, va depăși orice măsură și se va ridica peste Domnul.

În Marcu 13.27 citim: *„Atunci va trimite pe îngerii Săi, și va aduna pe cei aleși din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului”*. V. 38, despre smochin, din a cărui pildă trebuie să învățăm. Evreii au fost strânși din toate părțile lumii. Nu evreii de pe Wall Street, care au capitalul mondial în mâinile lor, ci acei evrei care ascultă acum vocea lui Dumnezeu, care iau în serios promisiunile lui Dumnezeu și se întorc în țara părinților lor, în Țara Promisă, ca să aibă parte de ce le-a promis Dumnezeu și de ce face în mijlocul lor. Am spus-o de multe ori, și o vom repeta: în paralel cu

aceasta, are loc chemarea afară a Bisericii lui Isus Hristos din toate denumiri și religiile. Și noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru mesajul adresat nouă, că putem crede fiecare cuvânt al lui Dumnezeu, că-l putem primi descoperit, prin Duhul Sfânt. Nu-i nevoie ca unul să-l învețe pe altul, căci toți suntem învățați de Dumnezeu, prin ungerea Duhului Sfânt, care ne învață, așa cum a scris Ioan în epistola sa.

Cuvântul „strângere” îl găsim și în Vechiul Testament, în Ezechiel 36, unde se vorbește despre adunarea poporului Său, despre aducerea lui înapoi în țara lui. Ezechiel 36.24: *„Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră”*. Apoi ni se spune ce se va întâmpla când aceste lucruri au loc. V. 25: *„Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne”*. Urmează cuvântul minunat: *„Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele”*. Apoi, făgăduința minunată din v. 28, despre faptul că El va locui acolo: *„Veți locui în țara, pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru”*. Ce să mai spunem? Putem citi Luca 21.24: *„Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor”*.

Acum, însă, este vorba despre Biserică. Este vorba despre chemarea noastră afară, despre strângerea noastră și baia în Cuvânt pe care trebuie s-o facem, să fim spălați în sângele Mielului, așteptând astfel revenirea lui Isus Hristos. Nu așteptând în zadar. Fie ca rugăciunea fratelui Mueller înălțată spre tronul de har să își găsească împlinirea și hrana divină încredințată nouă să ajungă la cei care au fost rânduiți să facă parte din Biserica Mireasă, care fac parte din fecioarele înțelepte, care au parte de Cuvânt și de împlinirea făgăduințelor din timpul nostru.

Am mai spus-o aici, dar poate n-am accentuat-o, dar fratele Branham a vorbit de 4 ori, în detaliu, în 1962, despre depozitarea hranei. A vorbit de multe ori despre asta, dar niciodată nu i s-a spus s-o împartă. Nici măcar o dată! De fiecare dată i s-a spus: „depozitează hrana!”. El nu trebuia să mai vină în Europa, în Elveția, Africa de Sud,

ci trebuia să se întoarcă la Jeffersonville, biserica lui locală, și să depoziteze hrana. Aceste lucruri le scriu acum într-o scrisoare circulară. Frați și surori, Dumnezeu s-a îngrijit ca noi să avem Cuvântul valoros al lui Dumnezeu, hrana spirituală, căci omul nu trăiește doar cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. El s-a îngrijit ca să putem avea acest Cuvânt prețios, descoperit, ca să-l purtăm. Noi nu suntem pe drum în numele nostru și în interesul nostru, ci predicăm întreg planul lui Dumnezeu, și oricine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.

Calea Bisericii o putem vedea deja în Vechiul Testament, în Psalmul 127. E un cuvânt foarte cunoscut: „*Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc*”. Și casa Lui suntem noi. El zidește doar Biserica Lui, nu o biserică oarecare, ci Biserica Lui. Așa a spus El în Matei 16.18, cuvânt binecunoscut tuturor: „*Și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui*”. Este Biserica celor întâi născuți, care își are originea în Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, este născută prin Cuvânt. Sămânța divină este cel mai important lucru în acest timp. Această sămânță este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu o interpretare sau o explicație, ci Cuvântul original al lui Dumnezeu este sămânța semănată în inima noastră. „Eu voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui.”

Frați și surori, în mod sigur va trebui să trecem prin niște încercări prin care ceilalți nu trebuie să treacă. Atacurile celui rău au fost întotdeauna împotriva Israelului, a Ierusalimului, în tot Vechiul Testament, cu începere de la ieșirea lor din Egipt. În Noul Testament, atacurile dușmanului au fost mereu îndreptate împotriva Bisericii. De aceea, Domnul nostru a spus: „Eu voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților n-o vor birui”. Vor fi împotriva Bisericii, dar nu o vor birui. M-am gândit și la lucrul următor: de fiecare dată când încercările veneau peste Israel sau peste Biserică, Dumnezeu a știut cum vor merge lucrurile mai departe. În grădina Eden, Dumnezeu a știut care va fi continuarea. Lucrurile nu arătau bine, Eva a fost amăgită, Adam a fost atras și el, după care au fost alungați din paradis. Dar ce urma? Adam nu știa cum vor arăta lucrurile mai departe. Nici Eva nu știa, dar Dumnezeu știa continuarea.

Trebuie să reflectăm și la cuvintele următoare: dacă n-ar fi avut loc căderea, planul de mântuire n-ar fi intrat în vigoare. Și ce ar fi avut

Dumnezeu? Ar fi avut fii și fiice creați. Creați de El. Dar nu despre asta era vorba, ci despre fii și fiice născuți, ieșiți din El. De aceea a avut loc un nou început, prin Isus Hristos, al doilea Adam, prin zămislire (naștere) din Duhul, „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”, noul început al acestei creațiuni divine. Noi am fost născuți la o nădejde vie, din același Duh, din același Cuvânt, din același Dumnezeu. Suntem fii și fiice ai lui Dumnezeu, prin harul Său. „Eu voi zidi Biserica Mea.”

În 1 Petru 2.5, omul lui Dumnezeu a vorbit despre această zidire (clădire): „*Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos*”. Sunteți zidiți! „Eu voi zidi Biserica Mea, Eu sunt piatra de temelie, voi sunteți pietre vii, zidite într-o casă duhovnicească, casa lui Dumnezeu, prin Duhul, ca El să poată locui între noi, să poată umbla în mijlocul nostru.” Apoi, omul lui Dumnezeu ajunge la cuvântul din v.6: „*Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine*”. În ce ne putem pune încrederea? Numai în El. El a început această lucrare în noi și tot El o va încheia până în ziua glorioasă a revenirii Sale. Scriptura spune: „Eu pun în Sion o piatră din capul unghiului și pe această piatră voi zidi Biserica”. Piatra din capul unghiului este și piatra de încheiere. Cel care a făcut începutul, va face și încheierea, desăvârșirea. Dumnezeu a încheiat lucrarea de creație și va termina și lucrarea de mântuire. Citim încă ceva despre încredere, în v.7: „*Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut [făgăduințele]*”. Ce ne-a promis Dumnezeu, este al nostru, ne aparține.

Noi nu suntem doar spectatori sau observatori, ci noi primim și acceptăm. Prin harul Său, o putem trăi, aceasta devine o realitate în viața noastră. „Cinstea este pentru voi care ați crezut...” Dumnezeu a pus în noi această încredere. De la noi n-am adus nimic. „Tu ești totul, Doamne”. „Cinstea aceasta este pentru voi care ați crezut...” Apoi este vorba despre necredincioși: „*Dar pentru cei necredincioși, „piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului*”. Necredincioșii resping, credincioșii acceptă. Credincioșii trăiesc ce ne-a dat Dumnezeu, în timp ce necredincioșii o resping. V. 8: „*și „o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere*”. *Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduiri*”. Noi credem în alegerea

dinainte, care ne privește pe noi, credincioșii, dar și pe necredincioșii care, pentru că nu cred și nu se supun, sunt destinați să se poticnească. Noi suntem rânduiți să fim zidiți ca o casă a lui Dumnezeu, ca să aducem jertfe duhovnicești.

Lucrul care m-a atins în ultima vreme și de care îmi amintesc mereu, este cuvântul din Luca 7, unde scrie că fariseii și cărturarii au respins planul lui Dumnezeu pentru ei înșiși. Luca 7.29 și 30: „*Și tot norodul care l-a auzit, și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan*”. Nu era ceva lăsat la latitudinea celor care ascultau, ci era lucrarea lui Dumnezeu conform planului Său de mântuire din acea vreme. A fost făcut începutul, podul între Vechiul și Noul Testament. Asupra acestui aspect nu se putea pronunța nici un cărturar. Dumnezeu a dat făgăduințe. Se împlinise vremea, sosise ceasul și Dumnezeu a făcut ce promisese, adică Isaia 40.3: „*Un glas strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți drumul pentru Dumnezeul nostru*”. Atunci, duhurile se separă, atunci lucrurile devin serioase. Când profetia biblică se împlinește și Dumnezeu scrie istoria, atunci duhurile se despart. Unii primesc, alții refuză.

V. 30: „*dar Fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui*”. Ce gândeau ei? „Noi, învățătorii vremii, noi, care-l avem pe Moise și pe proroci, să ne supunem unui bărbat care vine deodată cu ceva și care botează, avem noi nevoie de aceasta? De ce am face asta? Ce legătură avem noi cu acest om?” Și aceasta era marea problemă. Dacă citim că ei au respins planul lui Dumnezeu pentru ei, acest lucru doare. Cântau psalmi, aduceau jertfe...Scuzați-mă pentru observația pe care o fac acum. În Krefeld a fost construită cea mai frumoasă sinagogă. A costat milioane de euro. La ce folosește o sinagogă atât de frumoasă, dacă oamenii trec pe lângă ce a făcut Dumnezeu?

Frați și surori, noi îi putem mulțumi zilnic lui Dumnezeu pentru marele privilegiu pe care ni l-a dat ca să credem așa cum spune Scriptura, să recunoaștem făgăduințele timpului nostru pe care le accentuăm de fiecare dată în fiecare predică. Trebuie să facem asta. Despre asta este vorba: să credem cum spune Scriptura, să credem ce ne-a promis Dumnezeu. În călătoriile misionare, putem predica tot planul lui Dumnezeu. Frați și surori, numai acest lucru contează astăzi!

Ce a promis Dumnezeu? Noi trebuie s-o acceptăm în felul în care a promis Dumnezeu în Cuvântul Său.

Dacă fratele Branham spune că a primit o trimitere divină ca să aducă mesajul înaintea revenirii lui Hristos, punând accentul pe învățăturile biblice despre Dumnezeu, despre botez, despre toate subiectele biblice care trebuiau puse din nou pe sfeșnic, bineînțeles că nu a fost decizia lui, ci a lui Dumnezeu, care a spus că înainte de ziua cea mare și înfricoșătoare, va trimite un om ca Ilie, ca să așeze din nou toate lucrurile. Frați și surori, duminica trecută, în Zurich, am spus că milioane de oameni citesc aceeași biblie, mii de predicatori, evangheliști și personalități carismatice citesc aceeași biblie. Toți citesc în prorocul Maleahi, Matei 17.11: „*Ilie va veni întâi și va așeza din nou toate lucrurile*”, Marcu 9.12: „*Ilie va veni și va așeza din nou toate lucrurile*”. Și citesc, și citesc. Dar de ce o vezi tu, de ce o văd eu? De ce ni se adresează mie și ție? Pentru că noi avem parte de ce a promis Dumnezeu în timpul nostru. Despre asta este vorba acum. Nimeni nu ne poate explica: „Asta a trecut deja!”. Ce a trecut, nu mă ajută cu nimic. Eu am nevoie de ce face Dumnezeu acum, nu de ce a făcut acum 2000 de ani, ci de ce face acum conform promisiunii date în Cuvântul Său, prin harul Său.

Acum, încă o dată acel cuvânt despre zidirea Bisericii, „Eu voi zidi Biserica Mea”. În același context, în versetul următor, Domnul i-a spus lui Petru: „Îți dau cheile Împărăției Cerurilor. Tu ai acces, nimic nu este ascuns de tine, nimic nu este încuiat înaintea ta. Eu voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților n-o vor birui. Îți dau cheile împărăției cerurilor”. A venit Cincizecimea, revărsarea Duhului Sfânt a avut loc, Petru avea cheile ca să deschidă. A ținut prima predică și a spus mulțimii: „pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, pentru a confirma iertarea păcatelor voastre. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei care sunt departe, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu”. Întrebarea este de ce trec pe lângă aceasta toate marile personalități și refuză cu tărie să fie botezați în Numele lui Isus Hristos.

În momentul când cineva începe să vorbească despre asta, ei sunt foarte deranjați. Am trăit acest lucru, și nu o dată, ci de repetate ori. Dar de ce? De ce resping pentru ei înșiși planul lui Dumnezeu

pentru acest timp, când toate trebuie reasezate în starea originală? De ce? De ce, voi cărturari, de ce, voi personalități carismatice, de ce respingeți planul lui Dumnezeu pentru acest timp, de ce vă opuneți Duhului Sfânt, de ce rămâneți în învățăturile tradiționale despre trinitate, despre botezul trinitar și nu vă lăsați corecți și aduși în acord cu Dumnezeu și Cuvântul Său? Ei resping planul lui Dumnezeu pentru ei. Apoi, lucrurile devin foarte serioase dacă aceste personalități, conform Matei 7.21-23, apar înaintea Domnului, înfumurați și mândri: „n-am făcut noi asta și aia în Numele Tău?”. Domnul le va spune: „depărtați-vă de la Mine, voi lucrători ai fărădelegii. Nu vă cunosc! Nici nu știu de unde sunteți”. „Dar n-am făcut noi aceste lucruri în Numele Tău?” „Nu vă cunosc, depărtați-vă de la Mine”.

Aici avem un punct foarte important. Fără nici un fanatism, înțelegem că Domnul Dumnezeu face istorie, că planul Său este predicat din nou, că sfârșitul este ca începutul, același botez, aceeași predică – așa cum a fost la început, așa trebuie să fie la sfârșit. Pentru aceasta, Dumnezeu a dat diferite slujbe în Biserică, așa cum scrie în Efeseni 4.11. Întrebarea este: unde ne găsim noi în Biblie? Unde ne așează Cuvântul lui Dumnezeu? Efeseni 4.11: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”. Scopul este descris în v.13: „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. Acesta este scopul pe care Domnul îl are cu Biserica. În următorul verset ni se spune de ce este necesar. V.14-15: „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului [“spunând adevărul în dragoste” /versiunea King James], în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos”. Acum urmează subordonarea divină: „Din El tot trupul (Nu dintr-un apostol sau proroc, ci din El, tot Trupul lui Hristos este supus Lui, cu toate darurile și toate slujbele), bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”. Este vorba despre zidire, despre creșterea diverselor mădulare care sunt unite cu Capul.

Am spus-o de nenumărate ori: legătura noastră trebuie să fie cu Domnul. Eu o scriu acum pe scurt. Fiți sinceri: dacă aș relata experiențele pe care le-am avut în adunările fratelui Branham și n-aș putea vorbi despre ce am trăit personal cu Domnul, cu ce m-am ales? O spun cu inima curată: în SUA sunt mulți frați care pot să spună „prorocul mi-a spus asta și ailaltă”. Dacă vezi acele 4 DVD-uri, o să observi că fiecare spune că prorocul i-a spus ceva. Apoi vine marea întrebare: ce ți-a spus Domnul? Frați și surori, suntem mulțumitori lui Dumnezeu din toată inima pentru slujba profetică, dar prorocul arată și pregătește calea Domnului, nu pe a lui. Nici un proroc nu atrage atenția asupra lui, ci un adevărat om al lui Dumnezeu pregătește calea pentru Domnul.

Astăzi avem cina Domnului. Întotdeauna este în octombrie, când noi sărbătorim cina Domnului. Pentru aceasta, dați-mi voie să citesc câteva versete. Primul este din Evrei 9. Vă rog, primiți fiecare cuvânt, luați-l în inima voastră când plecați de aici, fiți în legătură cu Dumnezeu. Evrei 9.11-13: *„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”*. Toți cunoaștem aceste versete. „A intrat cu sângele Său în Locul Prea Sfânt.” V. 14: *„cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!”*. Și în această seară se va întâmpla cu noi toți. Toți cei care n-au avut trăirea lor cu Dumnezeu, vor trăi harul lui Dumnezeu. Cei care n-au trăit pocăința, s-o trăiască astăzi. Venirea voastră aici să se merite. De asemenea, pentru cei tineri care poate mai sunt legați de unele lucruri, care poate au un pachet de țigări la ei și fumează, Dumnezeu este prezent astăzi ca să mântuiască, să elibereze, să ajute, să dea drumul din orice robie. Sângele vorbește pentru noi, ne absolvă.

Mai citim din Evrei 13.12: *„De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă”*. „Prin sângele Lui.” A suferit dincolo de poartă. Citim din Ioan 19, ca să vedem descrierea exactă din Scripturi. Ioan 19, citim v. 17: *„Isus,*

ducându-și crucea, a ajuns la locul, zis al „Căpătânii”, care în evreiește se cheamă „Golgota”. Acolo a fost răstignit”. Deci, a fost în afara cetății. Toți cei care au fost în Ierusalim știu unde este Golgota și grădina mormântului. V.20: „Mulți din Iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate: era scrisă în evreiește, latinește și grecește”. S-a întâmplat în afara cetății, afară din tabără. Ne întoarcem la Evrei 13.13: „Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui”. Și noi trebuie să ieșim din toate bisericile, denominațiunile, ca să purtăm ocară lui Isus Hristos, dacă vrem să fim răstigniți împreună cu el, ca să înviem împreună cu El la o viață nouă. Să ieșim din tabără la El, purtând ocară Lui. Și tu, și eu am luat ocară asupra noastră, am ieșit din biserici, din diferitele tabere religioase, și purtăm ocară Domnului nostru. Dar la sfârșit, vom schimba ocară cu o cunună. Se va merita. Se va merita să îl slujești și să-l urmezi pe Domnul, să lași tot și să-l slujești cu credincioșie.

În legătură cu cina, vom citi în special din Ioan 6, ca să înțelegem despre ce e vorba de fapt. Ioan 6: părinții au mâncat mană și toți au murit. Apoi El spune în Ioan 6.34: „Eu sunt Pâinea vieții care s-a pogorât din ceruri”. „Doamne”, i-au zis ei „dă-ne totdeauna această pâine!”. V. 35: „Eu sunt Pâinea vieții”. Apoi El a vorbit și despre sânge. Citim din Ioan 6.51-52: „Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu pe care îl voi da pentru viața lumii”. V.53: „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi”. Despre ce este vorba aici? Despre faptul că în sânge este viața.

Am citit acele texte din Vechiul Testament, în Levitic 17, unde se vorbește despre sânge și viața din sânge. În Levitic 16 avem descrierea ispășirii pe care preotul trebuia s-o facă pentru popor. Levitic 16.30, 32 și 33, ultima parte: „Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului...Să facă ispășire pentru Locul prea sfânt, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar, și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării”. V. 34: „Aceasta să fie

pentru voi o lege veșnică: odată pe an să se facă ispășire pentru copiii lui Israel, pentru păcatele lor”.

Levitic 17.10: *„Dacă un om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor, mănâncă sânge de orice fel, Îmi voi întoarce Fața împotriva celui ce mănâncă sângele, și-l voi nimici din mijlocul poporului său”.* Aici avem gândul esențial: sângele animalelor era interzis a fi consumat. Ce să facă oamenii cu viața din sângele animalelor? Ei aveau nevoie de viața divină, care este în sângele Mielului lui Dumnezeu. De aceea este scris: „Cine bea sângele Meu...”. Levitic 17.11: *„Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele noastre, căci prin viața din el face sângele ispășire”.* Mai clar nu poate fi spus. V. 14: *„Căci viața oricărui trup stă în sângele lui, care este în el. De aceea am zis copiilor lui Israel: „Să nu mâncați sângele nici unui trup; căci viața oricărui trup este sângele lui: oricine va mânca din el, va fi nimicit”.*

Ne întoarcem în Noul Testament. În sângele Răscumpărătorului era viața divină, de care avem toți nevoie ca să trăim veșnic. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că este scris: *„în El era viața și viața era lumina oamenilor”.* Ioan 6.54: *„Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi”.* Noi avem parte de răscumpărarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru. Golgota și răscumpărarea noastră sunt realități divine, deja aici pe pământ, prin credința în Isus Hristos, în lucrarea isprăvită a răscumpărării. Domnul nostru a strigat: „S-a isprăvit!”. Primiți-o prin credință! Este a voastră. S-a întâmplat pentru noi. După cum scrie aici, *„oricine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, cine Mă primește așa cum sunt, în întregime”.* Putem citi Isaia 53 și alte texte biblice. Noi Îl primim în întregime pe Domnul nostru, în toată plinătatea, așa cum ne-a primit El, cum ni s-a descoperit. El Și-a vărsat sângele, și-a dat viața Lui pentru noi.

Așa cum am spus-o de multe ori, la Rusalii viața care era în El a venit peste Biserică și în Biserică. Prin Duhul Sfânt, viața divină a venit în turma răscumpărată prin sânge. Acum și noi putem trăi în El. În El avem ființa. În Noul Testament, în special în Marcu, avem cuvintele Domnului nostru. Citim din Marcu 14.22-25, cuvintele despre cină: *„Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o*

și le-a dat, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți”. Nu vreau să intru în diferite traduceri, dar Domnul cu siguranță nu a vărsat paharul și nu a jertfit pâinea pe cruce. El și-a dat trupul pe cruce, și-a vărsat sângele. Dar Domnul nostru a vorbit mereu în pilde. Sângele legământului nu este în pahar – nici în acel moment nu era – sângele legământului era sângele Mielului lui Dumnezeu, care a ridicat păcatul lumii.

Domnul nostru n-a intrat cu un pahar cu vin în Locul Prea Sfânt, ci cu sângele său scump și divin. Dar așa cum a spus Domnul în Ioan 6 „Eu sunt Pâinea vieții, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi”, la fel avem noi în cina Domnului amintirea celor întâmplare cu trupul și sângele Domnului pe crucea de la Golgota. Ca toți să înțeleagă corect, în v. 25 din Marcu 14, scrie: *„Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu”.* Și noi vom avea cina Domnului pentru ultima dată, apoi o vom sărbători din nou în slavă! Ferice de cei invitați la ospățul nunții Mielului!

Apoi avem cuvintele din 1 Corinteni 10 și 11, ca să arătăm că nimeni nu are nevoie să schimbe vinul în sânge și pâinea în trup. Deja acestea sunt ceea ce sunt. 1 Corinteni 10.16: *„Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?”.* Vedeți despre ce e vorba? Despre împărtășire. Viața care a fost în sânge este în noi acum. Avem comuniune cu Dumnezeu, am primit viață din Dumnezeu. Acum vine ceva foarte puternic. V.17: *„Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine”.* Un singur trup. Frați și surori, aici este marea taină: în Hristos, Mirele, a fost Mireasa. Ea a fost scoasă din El și apoi este adusă înapoi la El. Ce e o pâine? Avem un câmp cu grâu înaintea ochilor. Câmpul este recoltat, grâul este măcinat, apoi avem o pâine. Noi, care suntem mulți, formăm o singură pâine. Frați și surori, noi suntem un singur trup, suntem trupul Domnului, nu suntem câțiva aici și acolo, ci compunem un singur trup al Domnului. Multe, multe mădulare, dar un singur trup al Domnului, răscumpărat prin sângele Mielului pe crucea de la Golgota.

Acum citim din 1 Cor. 11.23: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. „Nu doar trupul Meu, ci trupul Meu care se frânge pentru voi.” „Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el”. E o reamintire a celor petrecute pe crucea de la Golgota. Când frângem pâinea, ne aducem aminte că trupul Domnului a fost frânt, rănit, și că în trupul Său a purtat toate bolile pe cruce, iar prin sângele lui scump și sfânt a iertat toate păcatele. Deci, așa cum frângem pâinea și bem vinul, o facem în siguranța deplină că s-a întâmplat pe crucea de la Golgota, ca o reamintire, ca să ne aducem aminte, ca să vedem ce s-a întâmplat pe cruce. Când iei pâinea, îți aduci aminte de Domnul și Răscumpărătorul tău și spui: „Iubite Domn, pe crucea de la Golgota ți-ai dat trupul, Te-ai dat pentru mine, Te-ai jertfit pentru mine”, iar când iei paharul spui: „Tu ai făcut noul legământ în sângele Tău, pentru noi, ca să fim copii ai noului legământ, ca să primim o viață nouă, divină, prin harul Tău”. V. 27: „De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta”. Cercetarea nu o facem la persoana altuia, nu judecăm pe altcineva, nimeni nu judecă pe altul, ci fiecare se cercetează pe sine și așa să mănânce. Nu scrie că trebuie să lase pâinea și paharul să treacă pe lângă, ci „așa să mănânce”. Cercetează-te și dacă găsești ceva, adu-o Domnului, care s-a jertfit pentru noi, indiferent ce a fost. Cercetează-te personal, nu pe alții, stai în fața Domnului tău, și dacă găsești ceva, adu-o lui Isus. Așa cum spune poetul, „spune-i lui Isus, El este prietenul tău în nevoie”. El este Marele Preot care ne înțelege, pe tine, pe mine. Dacă fratele sau sora te înțelege, este o altă întrebare, dar El te înțelege. El a venit la noi, a umblat pe pământ, a suferit totul. Deci, fiecare să se examineze pe sine însuși și așa să mănânce.

Vă rog, primiți din toată inima răscumpărarea de pe crucea de la Golgota. Dumnezeu a făcut un nou legământ, noi suntem împăcați cu Dumnezeu, păcatul a fost iertat, totul a fost făcut bine, documentul care

ne acuza este rupt în bucăți. Primiți-o și voi cei care ascultați Cuvântul de prima dată în acest fel. Primiți-o, acceptați-o și mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru răscumpărarea prin sângele Mielului. Mulțumiți-I lui Dumnezeu că viața Lui poate fi în noi astăzi! În El avem viața, mișcarea și ființa. Oricine are această viață, are aceeași viață divină care a fost în Mielul lui Dumnezeu, pentru că viața este în sânge. De aceea, natura și viața lui Isus Hristos se manifestă prin toate calitățile în turma răscumpărată cu sânge.

A Lui, Dumnezeului credincios, care ne-a iertat, care ne-a iubit atât de mult, să fie slava! Credeți! Primiți! Și dacă credeți promisiunea pentru această zi – frați și surori, o spun cu teamă înaintea Domnului – acesta este semnul sigur că tu ai găsit har în fața lui Dumnezeu. Toți ceilalți trec pe lângă, nu le spune nimic, nu înseamnă nimic pentru ei. De ce ți-a fost adresat ție, de ce ți-a fost descoperit ție? Pentru că faci parte dintre cei aleși. Nu te mai lăsa acuzat de dușman! Arată-i ușa dușmanului, acuzatorului fraților! Noi suntem iertați, suntem liberi! Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze și să fie cu noi toți! Amin. Haideți să ne ridicăm, apoi îi rugăm pe frați să frângă pâinea pentru noi.